

πού σ'έν' ανύπαρχτο λιβάδι αναπτερώνονται
Φωνές φωτιές πατημασιές άγγέλων.

"Ακου λοιπόν βαθιά βαθιά
Τό πρώην μέλλον.

Τάκης Χαλούλος

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

I

"Ήταν απόγεισμα. "Έπινα τσάι ακούγοντας ινδική μουσική στο Τρίτο Πρόγραμμα. Τότε ήρθε ή "Αλκηστη γεμάτη ζωγραφιές αρχαίου άγγείου. Στάθηκε στην πόρτα και δέ μίλησε.

Τό ραδιόφωνο άρχισε νά παίζει τό τραγούδι πού ξεπήδησε άπ' τό σώμα της.

"Ο καπνός τού όνόματός της μέ τύλιξε όλόκληρο κι άρχισα νά καπνίζω θρασμένο καπνό λές και γνώριζα άπό χρόνια τούτο τό παιχνίδι.

Παίξαμε μαζί μ' άραβουργήματα φωνής και κίνησης.

II

Τό ρόδινο μελάνι τών χειλιών της χαράζει τό θηλυκό της χαμόγελο.

"Η φωνή της γεμάτη ανάλαφρα πουλιά πλέκεται στά ξεπλεκα μαλλιά της.

Κυλάμε στά ποτάμια τών σωμάτων μας ζητώντας τά βαθιά νερά, τή πιό βαθιά και κρύα.

Πόσο είσαι όμορφη και πέρα άπ' τήν κλεψύδρα τού κορμιού σου!

Στό ρόδινο μελάνι τών χειλιών σου θηλάζει ή χαρά μου.

III

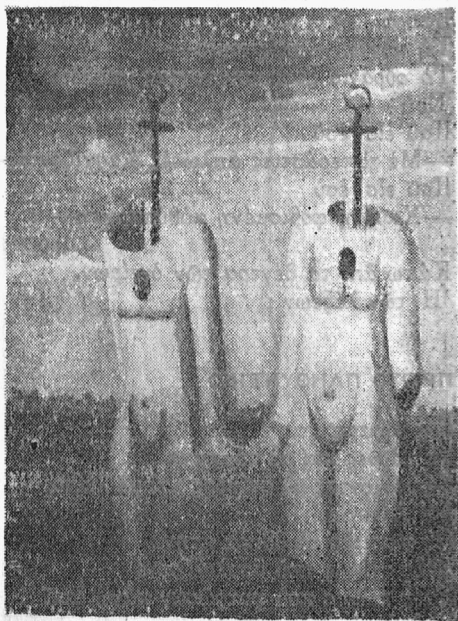
Κάθομαι στό σκοτεινό δωμάτιο σάν άδειανός κερματοδέχτης. Κάθε φορά πού χάνεσαι στή γωνία μέ μιá παλιά φωτιά στά χέρια σου.

"Ανοίγω τά πτερύγια τών χειριών μου και πετάω στόν πηχτό άέρα. Στό διπλανό δρόμο ένα έργαλειό ακριβό σέ σκοτώνει.

Είμαι τυφλός ως τά νύχια κι ή βροχή δέ μέ ξεπλένει ώρες όλόκληρες τώρα τρέχοντας στους μαίανδρους τής πόλης.

IV

"Ανοίξε πάλι ή πόρτα και μπήκε ό φίλος μέ τά ηλεκτροφόρα χέρια του. Μ' έφαξε σέ κάθε γωνιά μέχρι πού δεδαώθηκε πώς ήμουν κολλημένος στό πάτωμα μέ δερ-

ματόκολλα με μιὰ άσπίδα στο χέρι τὸ δεξί μου πλαστική.

Μάζεψε καὶ μοῦ πρόσφερε τὰ μάτια μου.

Μόνον μας, εἶπε, χυνόμαστε στὸν τοκετὸ τῶν γκρεμῶν. Εἶσαι ἑτερόφωτος...

☆

Εἶμαι ἑτερόφωτος !

☆

Ντύνομαι διαστικὰ κι ἀνοίγομαι στὸ δρόμο. Τὸ συντριβάνι τῆς πλατείας ἀναπῆδησε στὸ γυαλισμένο οὐρανὸ σὰ βεγγαλικό.

(Μάρτης '79)

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Κρατώντας με πάθος τὸ μουσικό του κουτί ἀδιαφοροῦσε γιὰ τίς κινήσεις τῶν ἄλλων βαδίζοντας σὲ κάθετη τροχιά πρὸς τὴ δική τους.

Ἵποκλίνεται στοὺς λεβέντες ποὺ μπόρεσαν νὰ γίνουν... προτομές.

Κάτω ἀπ' τίς τρύπιες ὀμπρέλλες τῶν δέντρων ψιχαλίζει. Κι ὁ χορὸς στὸ κέντρο πηγαδιοῦ συνοδευμένος μετὰ τὸ σταθερὸ του σφύριγμα κρατᾷ.

Αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ πεῖς δυναστεία εὐτυχίας;

Κάποιος ποὺ βάδιζε προσεχτικὰ νόμιζε τὸ ντενεκέ τῶν σκουπιδιῶν στὴν κολώνα γιὰ κιβώτιο τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας...

Τότε μπαίνεις στὸ τρόλλεϋ καὶ κρατᾷς γερὰ τίς χειρολαβές. Φοβάσαι τὴν ἀντίστροφη σκέψη. Ἕνα ρίγος περνάει τίς σόλες τῶν φρεσκοβαμμένων παπουτσιῶν σου.

Φοβάσαι κάθε ἀντίστροφη σκέψη;

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΕΔΩ

Θαυμάζω τὸλόγιμο
αὐγουστιάτικο φεγγάρι
ἀπ' τὸ μικρὸ παράθυρο
τῆς

τουαλέτας·

πότε ἀπ' τὸ φωταγωγό

Τὸ φῶς του, ξαίρεις,

θάπλώνεται

σὰ μαλακὴ

κίτρινη ζελατίνα

πάνω στὰ βαριὰ βαγόνια τοῦ σταθμοῦ

καὶ θάγκαλιάζει

καρβουνισμένες ράχες αὐτοκινήτων
ὅπως ξεχύνονται πάνω στὶς φλέβες
τῆς αὐστηρὰ τετραγωνισμένης γῆς.

Τὰ βρώμικα σεντόνια

τῶν τοίχων

ἔχουν σκληρὴ ἐπιδερμίδα

ἀδιαπέραστη

καὶ βάθος

στὸ στυλ

ἀνετης φυλακῆς.

Πόσο

ρομαντικὰ

τοῦτα τὰ βράδια

σὲ μιὰ πλατεία.

Νὰ ξεχᾷς

τὰ μάτια σου

μέσ' στὴ μικρὴ λίμνη

τοῦ συντριβανοῦ.

Καὶ στὶς κόγχες τους

νὰ τοποθετεῖς

δυὸ πράσινα φύλλα.

ΠΑΝΤΟΜΙΜΑ

Ἡ ἀγάπη μου

πέθανε

χωρὶς τὸ σῶμα της

Μέσα ἀπὸ σύρματα τηλεφώνων

στολισμένη

ἀκούει ψιθυριστὰ τραγούδια

Τὸ πρῶτ

συνηθίζει στὴ δουλειά

Καὶ μιλάει

χωρὶς φωνή καὶ προσωπεῖο

τὸ ἀπόγευμα

γιὰ τὰ πιὸ κοινὰ

πράγματα